

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН

Във Военния клуб тази вечер предстоеше тържество. Масите бяха подредени за коктейла. Имаше всякакъв алкохол. Върху огромни табли апетитно се кипреха малки хапки с различни видове сирене, кашкавал, хайвер, колбаси, украсени с листенца магданоз или копър, с парченца маслини. Няколкото дълбоки съда с варени кренвирши, с кебапчета и кюфтета стояха захлупени, за да не изстиват. Големи чинии бяха препълнени с нарязани на тънко колбаси. Отделно до тях – салати от домати и краставици, сух таратор, руска и мексиканска салата. Не бяха забравени и сладките, и соленките. На друга маса лежеше празнична торта, сияйно обсипана с различни по цвят кремове.

По същото време, докато сервитьорите най-напред постилаха бели покривки и след това старателно редяха масите, Ирена избираше вече своя тоалет за вечерта. Тя дълго се суети пред гардероба си и след това реши да облече по-широка, бухнала до коленете пола и къса блузка, да сложи удобните си обувки, защото знаеше, че при подобни случаи винаги се танцува. Колкото животът ѝ да не бе лек, на нея все още ѝ се танцуваше. Това бяха едни от малкото мигове, в които се чувстваше истински щастлива, защото не мислеше за задълженията си като секретарка, които нямаха край, нито за проблемите с бившия си съпруг, който често я посещаваше и ѝ досаждаше с пиянските си изпълнения. Тя прескачаше от време на време и при своите родители, защото те с всеки ден ставаха по-безпомощни. Сестра ѝ бе заминала преди десетина години за Америка заедно със своето семейство и се чуваха по телефона или по скайп.

Ирена тръгна за празненството малко по-рано, защото транспортните средства след седем вечерта се разреждат и се

чака твърде дълго по спирките. „Метрото като слънце“, както го определи премиера Борисов в новините от снощи, не ѝ вършеше никаква работа. Слезе от трамвай двайсет и се насочи да изкачи върлия терен, за да достигне до големия катедрален храм „Александър Невски“. Там почти винаги имаше жени, които просят пред вратите му. Тя се загледа в опърпано бездомно куче, което стоеше пред преливащ от боклуци контейнер. Над следващия контейнер се беше надвесил още по-жалък и от кучето човек, който ровеше вътре с помощта на тояжка. Ирена си помисли колко несправедлив е животът и ускори крачките си, за да отmine. Нататък обаче я пресрещна циганка, която искаше да ѝ предскаже бъдещето. Не ѝ бе до това точно тази вечер, искаше само да потанцува, нищо друго. Така нямаше да узнае и добрата новина за себе си – това, че ще срещне най-голямата си любов.

Ирена успя набързо да прехвърли в главата си образите на свои колеги, които щяха да бъдат кавалерите тази вечер. „Симпатични мъже – помисли си, – ама толкова скучни!“

С подобни заключения пристигна, хвърли бегъл поглед в огледалото на партера и се хареса, много се хареса. Изкачи няколкото стъпала до първия етаж, завъртя се по елегантното вито стълбище, помисли си, че е гъвкава като пантера и изпъчи гърдите си напред. Влезе в големия салон с подредените маси, с огромния кристален полилей. Усмихна се, по-скоро сложи фалшивата си усмивка върху начервените устни, защото отдавна не се усмихваше от сърце.

Залата блестеше от чистота. Дебелите плюшени пердета, умело надиплени, плътно закриваха прозорците и придаваха царствено величие на обстановката. Липсваха само някогашните княжески особи с великолепието на облеклата си по последна мода. Посрещна я приличащ на пингвин келнер,

който ѝ поднесе чаша бяло или червено вино, поставени върху сребърен поднос. Тя предпочете бялото и вече с чаша в ръка можеше да се разходи наоколо. Целият етаж, състоящ се от три зали и дълга тераса, бе ангажиран от голямата фирма, в която работеше. Прииждаха все повече и повече хора и изпълваха салоните с глъч и веселие. Мнозина виждаше за първи път, но постепенно идваха на групички и онези, с които по-малко или повече се познаваше.

Скоро започна официалната част. Вдигнаха се тостове за здраве и за бъдещи успехи, говориха хора, които нямаше кой знае какво да кажат, но обичаха да приказват. После, изгладнели, всички се юрнаха да препълват чиниите си, които едва крепяха в ръцете си, защото нямаше много места, където да ги оставят и да похапнат на спокойствие. На двете маси за алкохол се извиваха опашки от нетърпеливо чакащи.

Ирена опита от всичко, до което можеше да се дореди в навалищата, изпи три чаши вино и седна на един стол, за да дочака началото на танците. Много скоро по микрофона съобщиха, че дансингът е открит, и се появиха първите желаещи. Всеки можеше да стане, да потанцува и сам. Тя щеше да се включи малко по-късно, когато ритъмът се ускори. По-голямата част от участниците бяха жени, така че човек добиваше чувството, че мъже няма. Всички бяха пременени и отдалече заприличаха на люлееща се цветна градина сред ветрове, които духат в различни посоки. Някои от жените бяха облечени в дълги тъмни тоалети с дълбоко изрязани деколтета и голи гърбове или с наметнати шалчета, други се бяха издокарвали в съвсем къси роклички или с тесни дамски костюмчета. Мъжете бяха или с костюми, или по-спортни и небрежни.

Ирена стана и се отправи нататък с леко войнствена крачка, сякаш ѝ предстоеше да превзема чужди територии. Дълго време

танцува, въртейки се в кръг сама, около другите или около себе си. Изведнъж пред нея се озова доста артистично облечен мъж, почти на нейна възраст. Тя не помнеше да го е виждала някъде в службата си. Появи се сякаш по поръчка. Кръжеше около нея и я гледаше, без да откъсва яркосините си очи.

Има такива моменти в живота на човек, когато всичко се стича сякаш по знак отгоре. Този ден за нашата героиня беше точно такъв. Тогава нещата започват да се случват. Връхлитат живота ти с бясна скорост и го променят сякаш за миг.

Ирена усещаше, че той едва ли днес, едва ли точно сега я бе забелязал. Поведението му ѝ намекваше по-скоро за дълго планирана среща. Погледът му беше откровено влюбен, не, не ставаше въпрос за любов от пръв поглед – помисли си тя.

Когато музиката премина в по-бавен ритъм и повечето жени се оттеглиха и насядаха по столовете като наранени птици, непознатият мъж я покани. Сърцето ѝ отново трепна – този път с убедеността, че не се е излъгала. Внезапно ѝ се дощя да се увие около него като змия, но не ѝ беше удобно да направи това още от първия път. А и какво щяха да си помислят другите? Винаги има такива, за които чуждият живот е по-любопитен от техния собствен.

Ирена и нейният кавалер вече спокойно можеха да се запознаят, да узнаят имената си и още някои други не толкова важни неща, които обикновено се произнасят при първа среща.

Той се казваше Димитър и наистина неотдавна я беше забелязал.

– Нямах смелост да дойда в стаята Ви без повод – сподели ѝ той. – Бях Ви видял в коридора, проследих Ви.

Ирена мълчеше.

– Мислех си – продължи Димитър, – че ще изникне възможност за естествена среща. Чаках днешния празничен ден.

Беше с толкова сини очи! Косите му – леко прошарени и къдриви – придаваха изключителен чар на бялото му лице. Ирена се смущаваше да го гледа непрекъснато, а прегръдката му лепнеше от сладост. Гласът му, приглушен и тих, нежно галеше слуха ѝ и отваряше нови хоризонти. Тя се отпускате все повече и повече в безкрайните му обятия. Отдавна не се бе чувствала толкова лекокрило.

„Интересно... – мислеше си, – не е за вярване, че той така ме харесва! И изглежда истински влюбен.“

Но всичко си има своя завършек... Така, неусетно и за двамата, вечерта вървеше с бързи стъпки към своя край. Димитър се оказа свободен мъж и предложи на Ирена да се видят още утре след работа. Той щеше да я вземе с колата си и да я заведе на вечеря, за да си поговорят на спокойствие. Описа ѝ дори мястото, приказния ресторант извън града, някъде към Бояна, подходящ за подобна среща. Тя просто не можеше да повярва всичко това на нея ли се случва или е някакъв сън, от който на сутринта няма да е останало нищо.

„А още утре – каза си тя – ще поразпитам за него. Колежките знаят всичко, няма да ме излъжат. Дано само да не излезе въздух под налягане! Винаги мога да откажа, ако нещо ме притесни.“

Тя предпочете тази вечер да си тръгне сама. Щеше ѝ се да се разходи из нощния град, да си поеме дълбоко дъх, защото имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне... от щастие. Искаше да се махне от залата, изпълнена с мириса на уморена от танците плът.

„Каква приказна вечер! Отдавна в живота ми не е имало подобна емоция! – каза си, докато слизаше по стълбите надолу. – Да не вярваш, че такава среща може да се случи!... Стана наистина като по филмите. Но като че ли не трябваше да се съгласявам веднага да ходим извън София – и тя намали ход, смутена от мислите си в този посока. – Това е малко подозрително. Не го познавам все пак, въпреки че сме колеги.“

Ирена прекоси асфалтираната улица „Раковски“, защото изпита силно вътрешно желание да поседне на една от пейките в малката градинка до Руската църква. Някога там се е намирала прочутата кафе-сладкарница „Цар Освободител“ – средище на известни писатели, художници, музиканти, журналисти, архитекти, учени, на всички, които са идвали тук с желанието да общуват. Прекрасно място, но, уви, тази историческа сграда пречела на комунистите и те я разрушили.

Лек нощен ветрец развяваше клоните на огромната плачеща върба.

„Да – продължаваше да умува Ирена – ще го открия още утре и ще му кажа да се видим някъде в центъра. Толкова кръчми има наоколо! Малко ме е страх в това време на несигурност. Все пак не го познавам...“

Тя седна на една от първата редица пейки, защото силите не ѝ стигнаха, за да продължи да се изкачва по-нависоко. Изпитваше особена тревога, може би заради любовните вълнения, връхлетели я като гръм от ясно небе. В този късен час, малко след полунощ, тишината беше нарушавана единствено от преминаващи коли по жълтите павета на булеварда, повечето таксита. Не ѝ беше студено. Някъде от високото небе точно над нея се чу тътен от преминаващ ниско самолет. Тя вдигна очи, за да проследи полета му и усети, че ѝ се завива свят. Сградите

отсреща се разлюляха за миг и последният звук, който стигна до слуха ѝ, беше шумът от нещо, което падна близо до нея, от пейката направо на цимента – нечие тяло, прекомерно натежало от неизпълнени желаниа.

Ирена нямаше да чуе повече нищо – нито туптенето на сърцето си, нито полъха на вятъра. А именно той щеше да отнесе нейното безкрайно щастие някъде далече оттук, за да може един ден то наистина да се сбъдне.